

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. március 3.
(csütörtök)**

Szepesy László

AZ Ó DICSÓSÉGÉRE!

Énekek: 338, 468

Alapige: Máté 6,1

„Vigyázzatok, hogy alamizsnátokat ne osztogassátok az emberek előtt, hogy lássanak titeket; mert különben nem lesz jutalmatok a ti mennyei Atyátoknál.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, uraknak Ura és királyoknak Királya, megöletett Bárány, mert Neked *„adatott minden hatalom mennyen és földön”*, és mert méltó vagy arra, hogy vegyél tőlünk dicséretet, dicsőséget, tiszteletet és hálaadást.

Köszönjük Neked, hogy a Te gyermekeidként vallhatjuk a Te uralmat, nem elméletben, hanem gyakorlatban, személyes életünkre, népünk életére, de az egész világra nézve is. Így szeretnénk most Hozzád járulni, mint a mindenség Urához, hogy Te legyél a mi vigasztalónk, segítőnk mindenféle lelki próba közepette, amiről énekeltünk is. Te látod, Urunk, hogy mint kísért bennünket a békesség és a jólét arra, hogy elfeledkezzünk Terólad, és Te tudod, hogy a háború, a megpróbáltatás, a veszteség mint tud Ellened fordítani sokakat. Ezért kérjük, hogy ezekben a nehéz háborús időkben is add nekünk, hogy ne hagyjunk el Téged, mindenekelőtt Benned bízunk és Téged dicsőítsünk. Köszönjük, hogy a Te hűséged minden helyzetben igaz, mert Te sosem hagysz el bennünket, akkor sem, amikor megpróbálsz, akkor sem, amikor áldasz és vigasztalsz. Így könyörgünk ezért a világért, amely saját vágyától és bűneitől vezérelve forrong. Te békíts meg, Te adj megnyugvást, és könyörgünk, hogy nemcsak magyar testvéreinket, hanem mind az ukrán, mind az orosz néphez tartozókat térítsd magadhoz, hisz mindenkinek Rád van szüksége, arra, hogy Hozzád térjen. Könyörgünk, Urunk, hogy minket is vigasztalj ebben az időben, figyelmünket fordítsad újból és újból Rád.

Köszönjük, hogy a mai nap is munkában telhetett, és hogy így a nap végén testvéri közösségben együtt fordulhatunk Hozzád, és kérhetjük, hogy szólíts meg minket az ige által, személyesen, ahogyan Te tudsz, és add, hogy ez a megszólítás indítson

AZ Ő DICSŐSÉGÉRE!

minket engedelmességre, indítson arra, hogy a Te parancsolataidat követve éljünk, és tegyük azt, amit mondasz. Ezért kérjük, hogy a Szentlélekkel most is támogass bennünket, munkálja bennünk a hitet, az akaratot, a cselekvést. És kérjük, hogy indítson bennünket neved imádására, magasztalására is, hisz minden ígében a Te kegyelmed és az evangélium ragyoghat fel. Ezért kérjük, hogy legyen ez a mai alkalom is Téged dicsőítő, nekünk pedig áldásos.

Krisztus nevében kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Máté evangéliumának 6. fejezetében, a Hegyi beszéd ezen részében Krisztus tovább folytatja Isten törvényének magyarázatát. Eddig – az 5. fejezetben – főként a második kőtáblán lévő parancsolatokról szolt, amelyek az ember-ember közötti kapcsolatot szabályozzák. Ebben a fejezetben rátér az első kőtábla törvényeire, arra, hogy hogyan tiszteljük Istent minden helyzetben. Ezt sokféleképpen megtehetjük természetesen az Ige szerint, de itt Krisztus három olyan dolgot emel ki, amelyet más pogány vallások is elismernek az isten iránti tisztelet részeként. Ez a három dolog pedig az alamizsnaadás, az imádság és a böjtölés. Bár az alamizsnaadás látszólag ember-ember közötti dolog, mégis azért kell az istentiszteletünk részeként tekintenünk rá, mert abban nem az adomány a lényeg, hanem az az irgalmas szeretet, amellyel az ember a felebarátja felé fordul, akárki is legyen az. Ez az irgalom pedig annak az irgalomnak a következménye, mintegy folytatása, amellyel Isten fordul felénk. Ezért az alamizsnaadásban az ember lényegében nem a magát adja oda, hanem azt, amit ő is kapott Istentől, mert tudja, hogy azzal a céllal kapta, hogy azt továbbadja embertársainak, a rászorulóknak. Így az alamizsnában is a rólunk gondoskodó, felénk irgalmat gyakorló Urat imádjuk és tiszteljük, ezért is vallják sokan és mi is a Szentírás alapján az alamizsnaadást az istentiszteletünk részeként.

Mielőtt Krisztus az említett három dologra rátérne, az első versben ad nekünk egy általános szabályt ezekkel kapcsolatban. Sajnos a Károli fordítás nem adja vissza a görög szöveg eredeti jelentését, mert az első verset rögtön az alamizsnaadás szakaszához kapcsolja. Néhány ősibb, görög nyelvű kódexben azonban az első versben szereplő alamizsna szó helyett az igazság szó szerepel: ne adjátok oda a ti igazságotokat úgy, hogy az emberek lássanak titeket. Ezt a szót használva az első vers arra figyelmeztet minket, hogy hívő életünket, kegyességünket ne az emberek tetszését keresve akarjuk megélni, azaz a hívő ember a jócselekedeteiben ne törekedjen arra, hogy mások lássák őt. Így az első vers egy általános igazságot fogalmaz meg, ami igaz lesz a később említett három esetre is: az alamizsnaadásra, de az imádságra és a böjtölésre is. Az első vers tehát egy olyan figyelmeztetést tartalmaz, amely vonatkozik egész hívő életünkre, minden jócselekedetünkre. Nézzük meg közelebbről, hogy miről is beszél itt Krisztus.

Először is szeretném hangsúlyozni a Testvéreknek, hogy Jézus egy veszélyre hívja fel a figyelmünket. Azzal kezdi ugyanis ezt az igeverset, hogy vigyázzatok! Urunk az evangéliumokban sok kísértésről beszél, amelyekre ügyelnünk és figyelniünk kell, de csak kevésszer hívja külön fel a figyelmünket arra, hogy valamivel kapcsolatban nagyon, de nagyon óvatosaknak és elővigyázatosaknak kell lennünk. A *vigyázzatok* szóval most ezt teszi itt. Mintegy stoptáblát állít a hívők elé, és arra kér minket, hogy a most következő tanításon ne haladjunk csak úgy át, mint egy útkereszteződésen, ne

legyünk felszínesek annak átgondolásában, hanem álljunk meg, és alaposan figyeljünk mindenre, mert ha nem tesszük, nagy veszélynek tesszük ki magunkat és másokat is. De mi indokolja ezt a körültekintő, figyelve vigyázó magatartást? Az, hogy az a kísértés, amiről Krisztus beszél ebben az igeverben, nagyon körmönfont, nehezen leplezhető le, és ezért sokan bedőlnek neki. A jó látszatát kelti, ezért sokakat megtéveszt, csak az Ige fényében vizsgálódók látják meg azt, hogy valójában mekkora bűnről beszél itt Krisztus.

Olyan ez, mint a tiszafa piros gyümölcse és gyermekeim esete. Az utcánkban a szembe szomszédunk udvarán a kerítés mellett van egy tiszafa, aminek néhány ága, és így gyümölcse is kilóg a kerítésen keresztül a járdára. Gyermekeink egyik nap, amikor sétáltunk, felfedezték ezt a növényt. Ők csak annyit láttak belőle, hogy milyen szép piros bogyójú gyümölcse van. És valóban igazuk van, mert kinézetre nagyon is gyönyörűnek, finomnak és ínycsiklandónak tűnik az a bogyó. Amikor azonban felé nyúltak, azonnal rájuk szólunk, és figyelmeztettük őket, hogy nehegyenek belőle, mert mérgező, akár halált is okozhat. Ugyanígy figyelmeztet minket Krisztus is alapigénken arra, hogy van olyan bűn, amelyről nem derül ki egyértelműen, hogy gonosz, hanem nagyon is gyönyörűnek, jónak, szépnek látszik, mégis vigyázni kell vele, mert megmérgezi életünket és hitünket. Fel kell ismernünk a csábító szépség mögött rejlő mérget ahhoz, hogy el tudjuk kerülni a bajt. A szóban forgó bűn, amiről Krisztus beszél, ilyen: csábító, de mérgező, és ez a bűn nem más, mint a jócselekedeteinkkel, kegyes életünkkel való kérkedés. Az, hogy látványosan, mások előtt akarunk jót tenni, imádkozni, böjtölni, és ezzel ki akarjuk vívni mások elismerését.

Itt szeretnék egy kicsit megállni, hogy rádöbbenjünk szívünk romlottságára, amely még a jócselekedeteket is képes utálatos, visszataszító bűnné torzítani. Sokan kételkednek abban, hogy a szívünk mennyire romlott. Hát nézzük meg ezt az esetet, Testvérek, hogy a jót, amit Isten parancsol, és egyébként jó szándékból lehetne tenni, a bűnös emberi szív képes eltorzítani, bűnné tenni. Mert magában véve az alamizsna, imádság és böjt, amennyiben igaz hitből jönnek, Istennek tetsző jócselekedetek. Viszont az ember képes még ezeket is teljesen eltorzítani, önmaguk karikatúrájává és groteszk hasonmásává tenni. Mert Krisztus arra mutat rá, hogy ez történik, amikor az ember a kegyes cselekedeteket kísértéssé és bűnné torzítja. Mert, Testvérek, kétség sem fér hozzá, hogy a legtöbb embernek visszatetsző és undorító az, amikor valakik, különösen magukat hívó keresztyének vallók, a nyilvánosság tetszését keresve akarnak kegyeskedni. Az, amikor a jótett dicsekedéssé, a másokon való segítség öntömjeenezéssé válik. Krisztus több konkrét esetet is kiemel a későbbi versekben, most csak azt említeném, amikor a képmutatók az utcákon és a zsinagógákban adták oda a rászorulóknak szánt adományukat. Önmagában véve az is visszatetsző dolog, ha valaki szánt szándékkal a tömeg előtt, nyilvános helyeken akar jótékonykodni. Mert a képmutatók azért választották ezeket a helyszíneket: zsinagógát, gyülekezetet, utcát, mert ott sok ember fordult meg. De mindez még nem volt elég, még kürtöltettek is maguk előtt. Azzal indokolták ezt a kürtöltetést – mert mindent meg tudunk magyarázni –, hogy azért van rá szükség, mert így egyszerűbb összehívni a szegényeket, hallják a kürt hangját, és akkor majd jönnek. Sajnos azonban – tudjuk jól – igazi szándékuk a figyelemfelkeltés volt, hogy minél nagyobb tömeg lássa őket.

Napjainkban is megvannak az ilyen kürtjeink, amivel felhívjuk magunkra a figyelmet. Úgy hívjuk, hogy sajtó, facebook, rólunk szóló köremailek, cikkek, időnként sajnos olyan bizonyágtételek is, amikben alázatoskodva magunkat dicsérjük, és még

AZ Ő DICSŐSÉGÉRE!

sorolhatnám a példákat. A jelenlegi háborús helyzet szomszédunkban felelőssé tesz minket, hogy biblikusan gyakoroljuk-e a szóban forgó segítségnyújtást, imádságot és böjtöt. Mert ha eddig nem gyakoroltuk, ezek a napok még inkább alkalmasabbak rá. Elkészerítő azonban azt látni, hogy néhány esetben – nem mindig, de sajnos előfordul – a segélyadomány átadása a menekülők számára ma is inkább sajtóeseményé, emberek vagy különféle jótékonyági szervezetek dicsőítésévé válik, mint sem az Istentől kapott irgalom és javainknak alázatos továbbadásává. Vagy egy másik esetet hadd említsek. A napokban döbbsen láttam több olyan fényképet az interneten, amelyen hívó emberek kárpátaljai magyar menekültekkel együtt fotózkodtak, azokkal a családokkal, akiket befogadtak magukhoz. Dicséretes dolog részükről, hogy segítenek azokon, akiknek szinte mindenüket, otthonukat, szülőhazájukat, gyakran rokonukat is hátra kellett hagyniuk. Ez dicséretes dolog, hogy megosztják otthonaikat velük, mégis szomorú, hogy ezt nyilvánosan is hirdetik, és ezt nemcsak a dicsekvés miatt mondom, hanem azért is, mert ezzel lehetséges, hogy veszélyeztetik ezeknek a családoknak a biztonságát, hiszen a későbbiekben ezek a fotók, amik kikerülnek az internetre, pl. bizonyítékkul szolgálhatnak arra, hogy a hadkötelezettség ellenére a férfiak elhagyták az országot. Nem gondolnak bele, hogy mi a következménye az ő dicsekvésüknek, hanem csak azt nézik, hogy látjátok, mit tettem én. De sok más egyéb alkalommal is a jó szándékot, a másokon való segíteni akarást, az Isten iránti imádatunkat megfertőzi a dicsekedés, nagyravágyás kívánsága és bűne. Nem hiszem, hogy ezek után külön is bizonygatnom kellene, hogy mennyire súlyos dolgról van itt szó, hiszen elég csak a Krisztus által említett következményre gondolnunk, arra, hogy az ilyeneknek nem lesz jutalmuk mennyei Atyánknál – ezt maga Krisztus mondja és hangsúlyozza. Ez azért elég komoly dolog, amit szeretnék aláhúzni. Ne vegyük félvállról ezt a jutalmat!

Itt természetesen nem arról van szó, hogy jócselekedeteink miatt lenne jutalmunk a mennyben, hiszen mi mindent Krisztusban, Krisztus érdeméért és Krisztus által kapunk meg, ahogyan arra a Róm 8,32 is felhívja a figyelmünket. Urunk csak arra akar emlékeztetni minket azzal, hogy a jutalmat említi, hogy Isten előtt utálatossá válnak imádságaink, böjtöléseink és adományaink, ha nem Őrá, hanem magunkra nézve tesszük azokat. Mert Krisztus alapigénkben a bűnös ember céltévesztéséről beszél. Arról, amit reformátor elődeink is hangsúlyoztak az Ige alapján, hogy a megváltott embernek mindent Isten dicsőségére kell tennie, nem pedig a maga dicsőségét keresve, mert itt az öndicsőítésről van szó. Márpedig a Krisztus által említett bűn lényege pont ez: hiú dicsőségvágyból magunkat akarjuk fényezni, mások által dicsérni, nem pedig Istent. Más szemszögből nézve a dolgokat, azt is mondhatnánk, hogy a céltévesztett ember jócselekedetei által magát akarja nagyvá tenni, nem pedig Isten nagyságát akarja megmutatni másoknak. Nézzétek, én ki vagyok, ahelyett hogy nézzétek, kicsoda Isten. Azt akarja az ilyen ember, hogy mások ismerjék fel az ő jószágát, önzetlenségét, kegyességét, segítőkészségét, ne pedig Isten kegyelmét, gondoskodó szeretetét és irgalmát. Az ember elállja az utat, így megakadályozza, hogy mások meglássák Istent. A jutalmat is emberektől várja el az ilyen ember, nem pedig Istentől. Összefoglalva azt láthatjuk, hogy a bűnös ember szívének, gondolatainak, vágyainak középpontjában sajnos önmaga áll, nem pedig Isten, és erről tanúskodik ez a tett, ez a kísértés. Jócselekedeteit maga miatt teszi, és nem másokért. Fontosabb neki a jelenlegi emberi dicséret, mint az Úrtól kapott jutalom az örökkévalóságban. Ha végig gondoljuk tehát azt, amit itt Krisztus mond, beláthatjuk, hogy itt magunk imá-

datáról és öntömjénezésről van szó, nem pedig Isten imádatáról. Ha Istent szeretjük és tiszteljük, akkor jócselekedeteink célja is Isten dicsőítése. Igazán az számít nekünk, hogy Ő lát-e minket, de nem azért, mert jutalmat akarunk, hanem azért, mert a hálás ember viszont akarja szeretni az őt szeretőt, és Őtőle reméljük – és nem követeljük – a jutalmat és a dicséretet, de mindezt alázattal, tudva, hogy legjobb tetteink is bűnnel szennyezettek. Egyedül Krisztusért kaphatunk bármit is. A hívó ember tudja, hogy nem tettei teszik őt nagyvá, hanem csakis egyedül Krisztusban van neki jutalma és dicsérete. Gondoljunk bele, hogy a Krisztussal megfeszített lator vajon milyen jócselekedetet tudott volna felmutatni, ami miatt valakinek gondolhatta volna magát Isten előtt? Nem sokat! Méltán jutott oda a keresztre, méltán ítélték el, és feszítették meg őt. Pont ezért jócselekedeteinkhez nem szabad úgy viszonyulnunk, hogy azokért reméljük bármit is Istentől, hanem hit által csakis Krisztushoz kell ragaszkodnunk, mert Őbenne van a mi dicséretünk, dicsőségünk is.

A hívó ember nem csupán nem törekedhet emberektől nyert dicsőségre, arra, hogy különféle kitalált díjakban vagy címekben részesüljön (mert ugye ez divat a világban, kitalálunk mindenféle rangokat meg elismeréseket, külön jutalmakat és díjakat, és azzal ajándékozzuk meg a hozzánk közel állókat), hanem be kell látnia, hogy mindezek nem érnek semmit sem, hanem csak az ér valamit, amit az Úr ad nekünk, mert minden más elmúlik. A mennyek országában, az örökkévalóságban nem lesznek díszdoktorok, nem lesznek különféle nagy díjakkal kitüntetett emberek, csakis megváltottak, akik az Urat dicsőítik és magasztalják. Az Úrtól kapott jutalmat nem lehet egy szinten emlegetni azzal az elismeréssel és dicsérettel, amit ez a világ tud adni nekünk. A kettő között ugyanis ég és föld a különbség. Az a mennyei dicsőség, amiben Isten fog részesíteni minket, mikor visszajön, amivel hűséges szolgálóit fogja megjutalmazni, azokat, akik kevesen voltak hűek, elképzelhetetlenül több ez a jutalom, maradandóbb, tisztább, mint pusztán néhány ember magasztaló szava vagy véleménye rólunk. Lássuk meg tehát, hogy mennyire mélyen érinti szívünket mindaz, amiről itt Krisztus beszél. Vágyainkról árulkodik az, amit és ahogyan teszünk, hitünket vagy éppen hitetlenségünket leplezi le. Ha még mindig a magad dicsőségét keresed, akkor még mindig nem az Urat szolgálod, hanem magadat, akkor nem reméled mindazt, amit Krisztus ajándékként neked felkínált és odaadott kegyelemből, hanem úgy gondolod, hogy neked kell azt megszerezned, ki kell azt érdemelned. Ezért figyelmeztet minket Krisztus arra, hogy vigyázzunk, itt nem pusztán néhány elismerő szóról van szó, hanem arról, hogy mi van a szívünkben, hogy kik vagyunk mi, és kinek élünk valójában. Az általunk véghez vitt jócselekedetek megtételében is ne azt hangsúlyozzuk, hogy én-én, hanem mutassunk Istenre. Ugyanis nem azért tehetünk jót, mert magunktól jók vagyunk (Krisztus maga is mondja: hiszen *„senki sem jó, csak egy, az Isten”*), hanem azért, mert Isten megkegyelmezett nekünk, mert Isten előre elkészítette a jócselekedeteket, *„hogyan azokban járjunk”* (Ef 2,10). Nélküle nem tudnánk ezeket megtenni, ha Ő nem készíti elő őket, akkor te és én nem tudunk azokban járni. Minden hitből származó tettnek Istenre kell mutatnia. Ezért teremtett minket Isten újjá, ezért készít fel minket az Ige által a jó megcselekvésére, hogy ezzel is Őt, és ne magunkat dicsérjük.

Mielőtt befejezném, még két, ezzel az igével kapcsolatos félreértést szeretnék tisztázni. Egyrészt azt, hogy Krisztus nem azt mondja, hogy ne lehetne nyilvánosan jót cselekedni. Sokan ezt a következtetést vonják le ebből az igeszakaszából, hogy akkor nem lehet tömeg, gyülekezet vagy bárki más előtt jót tenni. De itt álljunk meg, és egy

AZ Ő DICSŐSÉGÉRE!

kicsit gondolkodjunk el. Valóban minden nyilvános jótett hiú dicsőségkeresés lenne? A válasz az, hogy nem. Vannak esetek, amikor úgymond a nézőközönség elkerülhetetlen. Gondoljunk arra, hogy Krisztus is számtalan alkalommal mások előtt vitte véghez csodáit, sőt arra is tudunk példákat az evangéliumokból, hogy időnként mások előtt imádkozott (a későbbiekben erre is figyelmeztet minket, hogy ne a nyilvánosság előtt tegyük). Nem mindig volt így – azt is tudjuk – az Ő életében, mert volt, hogy elvonult egyedül imádkozni, számtalan alkalommal éjszakákat könyörgött át, elvonult, még a tanítványaitól is elkülönülve, hogy még ők se hallják, ezzel megélve az Atyával való bensőséges kapcsolatát. Néhány csodatétel alkalmával előfordult, hogy nem engedte, hogy a tömeg lássa azt, amit tesz, gondoljunk pl. Jairus lányának feltámasztásakor kizárta a tömeget, csak három tanítvány és a két szülő lehetett jelen. De sok esetben Krisztus nyilvánosan cselekedte a jót. Akkor mégis miért szólít fel minket arra, hogy titokban cselekedjünk? Azért, hogy így küzdjünk a bennünk lévő nagyravágyással, azzal, hogy mások dicséretét keressük, mert ez a legalkalmasabb gyógyszer ez ellen a kísértés ellen. Ha nincs veled senki, vagy nincs olyan, aki dicsérjen, akkor az ember nem keresi a más dicséretét; de még akkor is veszélyeztethet bennünket, hogy önmagunkat dicsérjük, mert sajnos az emberi szív ilyen, hogyha más nem dicséri, akkor a saját dicsőségét hangoztatja magának. De Krisztus azt mondja, hogy küzdj így ez ellen a kísértés ellen, hogy minden jót, amit tudsz, tegyél titokban. Egyéb esetekre pedig – amikor ez nem lehetséges –, azt parancsolja nekünk, hogy elégedjünk meg azzal, hogy Isten lát minket, és tényleg erre gondoljunk, hogy ez a fontos, hogy az Úr lát, nem dicsekvésként, nem érdemként, hanem hálaadásként, hogy Atyám, köszönöm, hogy Te is itt vagy, köszönöm, hogy elkészítetted ezt az alkalmat, hogy megtehetem. És ne azzal törődjünk, hogy mások látnak-e minket vagy nem, elégedjünk meg azzal, hogy az Atya lát.

A második félreértés is ezzel kapcsolatos, mégpedig az, hogy sokan azt mondják: ha nem nyilvánosan cselekszünk jót, akkor nem tudunk mások, különösen a hitetlenek példaképvé válni. Ha a világosságunk nem fénylik mindenki számára, ha nem látják a mi jócselekedeteinket, akkor nem dicsőítik Istent érte. Erre a válasz csak annyi lenne, hogy ezt is Krisztus parancsolta meg a Hegyi beszéd elején, szóval, amikor később látszólag ennek ellenkezőjét mondja, azzal nem teszi érvénytelenné korábbi parancsát. Egyszer azt mondja, hogy *„fényljék a ti világosságotok ..., lássák a ti jócselekedeteiteket”*; most meg azt mondja, hogy tegyétek titokban. Ellentmondana magának Krisztus? Természetesen nem. Alapigénkben, mint azt már korábban hangsúlyoztam, a nagyravágyás, kérkedés, hiú dicsőségkeresés bűne ellen szól. Ha valaki ezekkel küszködik, akkor neki Krisztus a titokban való cselekvés útját mutatja meg. De nemcsak neki, hanem mindannyiunknak, hogy ne essünk ebbe a kísértésbe. Ettől még helye van a nyilvános bizonyágtételeknek, az Úrra való mutatásnak, mert ott nem magunkra mutatunk, hanem az Úrra. Egyébként pedig azt mondja a Szentírás, hogy bárki lehet példaképpé a hívők közül a jó cselekvésében, kegyességben, imádságban, böjtölésben való alázatosságban, Istennek való tetszeni akarás vágyában úgy, hogy közben ne keresse az emberek tetszését, és magát ne magasztalja fel. Másrészt pedig Krisztus a gyülekezetben a szolgálók által ad nekünk elég példát ahhoz, hogy ne kelljen mindenkinek saját cselekedeteivel dicsekednie. Gyülekezetünknek van elég szolgáló tagja, akikre rá tudunk mutatni: látod, mit tett ő, és máris nem magunkat dicsérjük, hanem az Urat áldjuk, hogy testvérünket így megáldotta. Ha személyesen megkérdeznék minket imádságunkkal, böjtölési szokásainkkal kapcsolo-

latban, akkor alázattal, bátran elmondhatjuk, hogy hogyan vezet bennünket az Úr ezekben anélkül, hogy a másik elismerését és dicséretét akarnánk megkapni cserébe.

Végezetül pedig szeretném hangsúlyozni a Testvéreknek, amit korábban futólag említettem. A szomszédunkban zajló háború elegendő alkalmat és bátorítást ad számunkra abban, hogy Krisztus ezen parancsának engedelmeskedjünk: az alamizsnadadás, a rászorulóknak segítése, az imádság és a böjtölés gyakorlása. Hangsúlyoznám a Testvéreknek, hogy ne legyünk személyválogatók ebben, ne kísértsen minket ez. Egyaránt kell magyarokért is, hívő testvéreinkért is, kárpátaljai gyülekezetekért, de az ukrán népért és az oroszokért is könyörögnünk, hiszen Istennek minden nép közül vannak gyermekei, és lehetnek is. És minden nép felett Ő Úr, kérünk kell mindenki számára az Ő kegyelmét és az Ő megoldásait, a Szentlélek vezetését. Így mi is, Testvérek, egymás segítségével, imádságban és böjtölésben keressük Isten akaratát ezekben a nehéz időkben. És Benne bízunk, mert ne higgyük, hogy mindezek az események Tőle függetlenek. A Jelenések könyve elég kijózanító ez ügyben: az Úr a világmindenség Ura, és mindenki, aki feltámad Ellene, az Vele vív háborút. Lehet, hogy mi függetlenítjük Istentől a történeteket, a valóságban azonban nem ez történik. Hatással van emberi életre, sokan jelennek meg az Úr előtt a háború miatt, de lehet, hogy többen Hozzá térnek ebben az életben, új életet kapnak. Ne legyünk restek ezért folyamatosan könyörögni, és megtenni, ami rajtunk áll ezekben az időkben. Ő segítsen nekünk abban, hogy valóban kegyességünket Őt dicsőítve tudjuk megélni és mindennap gyakorolni. A Szentlélek vezessen, óvjon minket ebben, és adja nekünk az Ő erejét.

Imádkozzunk!

Alázattal jövünk Eléd, megváltó Úr Jézus Krisztus, mert azt kell mondanunk, hogy minket is kísért mindaz, amiben az igében beszéltél. Lehet, hogy nem nagy tömegek, nyilvánosság előtt, néha csak magunkat dicsérijük, de elfog minket is a vágy arra, hogy amikor jót tettünk, vagy olyan szépen imádkoztunk, arra büszkék legyünk, és önmagunkat dicsérijük, ne pedig Irántad legyünk hálásak. Urunk, könyörgünk, hogy óvj meg bennünket, és segíts hallgatnunk a Te figyelmeztetésedre, intó szavadra, segíts, hogy valóban mi is vigyázzunk ez ügyben, mert nemcsak az imádságban, adakozásban és könyörgésben kísért ez, hanem bármi más jótételben is. Köszönjük Neked, hogy a Te váltságod, golgotai kereszthalálod szabadítást kínál ebben is nekünk, és amikor elbukunk, márpedig elbukunk, akkor bűnbocsánatot és megbocsátást.

Kérünk, hogy indíts bennünket ezekben a napokban még inkább arra, hogy Téged imádjunk, Hozzád fohászkodjunk, akár böjtöléssel is keressünk Téged, vagy éppen adományokkal megsegítve a menekülőket. Kérünk, hogy segíts megmutatni azokat az utakat, azokat a csatornákat, amelyeken keresztül cselekedni tudunk. Így könyörgünk békéért, megoldásért, de olyanért, amely Tőled jön, nem e világ megalkuvása a bűnnel, hanem az a béke, amelyet Krisztus szerzett nekünk, és amelyet csak Ő adhat hatalmasan nekünk. Könyörgünk, vigasztald gyászolóinkat, erősítsd a szenvedőket, légy ott, a nyomorúságban, de légy itt a békében is, hisz a lelki háború mindenhol zajlik: az ideológiai, a jólét kísértése, és sok más egyéb módon támad bennünket az óemberünk is és a világ is, hogy elhagyjunk Téged, és ahelyett, hogy Téged magasztalnánk és dicsőítsünk életünkkel, önmagunkat állítsuk előtérbe. Köszönjük, hogy mindezek közepette Te vagy az, aki megóvsz bennünket, és Te vagy az, aki vezetsz a keskeny úton. Kérünk így vezess egyen-egyenként és gyülekezetként is bennünket.

AZ Ó DICSŐSÉGÉRE!

Könyörgünk népünk vezetőiért is. Add, Urunk, hogy legyen bölcsességük döntéseik meghozatalában, ne az emberek tetszését keressék, és a tapsot, hanem valóban azt, ami jó, ami hasznos sokak számára. Szentlelked adja ehhez nekik bölcsességedet.

Könyörgünk egyházunkért is, áldd meg a szolgálókat, és kérünk, hogy az ige hadd terjedjen, mint az apostoli időkben, és hadd teremje meg gyümölcsét a Te dicsőségre és sokak örömére, áldására.

Így kérünk, hogy maradj velünk kegyelmeddel, adj ébredést népünk körében, de a világ népeinek körében is. Európa is elfordult Tőled, Kelet is, kérünk Téged, az evangélium hadd győzze le a népeket.

És egyen-egyenként mutasd meg, Urunk, hogy mi mit tehetünk azokért, akikkel naponként kapcsolatban vagyunk, segíts megmutatni, hogyan szerethetjük felebarátainkat jobban, mint magunkat. Segíts őszintén hitvallást tenni cselekedettel, szóval egyaránt, de alázattal, Téged dicsőítve. Köszönjük, hogy ebben vezetsz, és kérhetjük is a Szentlélek bölcsességét, erejét az ilyen élethez.

Köszönjük, hogy azzal a reménységgel várhatunk Téged vissza, hogy Te Megváltónkként jössz el. Kérünk, hogy akinek még ijesztő ez a nap, aki még nem a tiéd, hadd lehessen, hogy a Te visszajövedeled vagy a Te színed elé állás hadd legyen örömteli reménység számára is. Így őrizz bennünket, kérünk, a kegyelemben, a hitben, naponként maradj velünk, ahogy ígérted, és segíts, hogy mi is Veled maradhassunk.

Kegyelmedben bízva kérünk, hallgass meg!

Ámen.

468. ének

1. Zengd Jézus nevét, zengd, világ, őt, angyalok, áldjátok!
Felékesítve homlokát, Királyné Jézust, Jézust koronázzátok!
2. Ti vértanúi Istennek, Kik mennyben szolgáljátok
A Bárányt, ki megöletett: Királyné Jézust, Jézust koronázzátok!
3. Ti választottak, szent hívek, Mind akit ő megváltott,
Szent irgalmát dicsérjétek: Királyné Jézust, Jézust koronázzátok!
4. Ti bűnösök, mert ő hordott Tiértetek kint s átkot,
És szent vérével áldozott: Királyné Jézust, Jézust koronázzátok!
5. Ti népek, törzsek, kik bárhol Az ő szavát halljátok:
Nagy jóvoltáért hálából Királyné Jézust, Jézust koronázzátok!
6. Mily boldogság lesz majd, ha fenn A Jézus előtt állok
És mindörökké zenghetem: Királyné Jézust, Jézust koronázzátok!